

Ezen a fényképen jobbról balra egy fiatal fiú sétál a tengerparton. Kezében a játékát tartja, egy hosszú fapálcát kis kerekkel, meztelen lába alatt fekete a homok. Mögötte jobbra, egy zavaros kék vizű lagúnán túl egy vulkán látható, amely sötét hamufelhőt lövell ki. Ez uralja a kép felső részét, és eltakarja az élénk kék égboltot.

A vulkán füstje olyan sűrű, mintha egy szilárd forma lenne, a szürke és a fekete árnyalataiban kavargó és hömpölyög a képen át. Az óriási füstfelhő átsodródik a vízen, elhalad a fiú feje fölött, és a képkocka túlsó szélén folytatódik. A fiú élénkzöld törölközőbe burkolózik és rövidnadrágot visel. A neve Munganau.

Nem a kitörő vulkánt nézi, hanem a saját maga által készített játékára figyel: egy botra, amelynek a közepén egy nagyobb kerék van, a végén pedig két kis kerék. Meztelen lábai körül száraz fűcsomók hevernek, míg a parton néhány elhalt ágat sodor a víz.

A "Munganau hazasétál" című képet a pápua-új-guineai Kelet-Új-Britanniában található Matupitban tett számos utam egyikén készítettem.

Munganau, mint minden gyermek, aki ezt a helyet otthonának tartja, egész életében a vad, aktív vulkán, a Tavurvur árnyékában élt.

A megfeketedett homok és a hamufelhők nem mindig borították be ezt a helyet. Valójában 1994 előtt, amikor a Tavurvur gyakori kitörései elkezdődtek, a Bismarck-tenger makulátlan vize, a buja erdők és az érintetlen strandok egy idilli paradicsom képét festették ide, amely megtelt színekkel és élettel.

Az itt élők számára az aktív vulkán megnehezítette az életet. Rendszeresen hatalmas gáz- és hamufelhőket lövell az égbe, mindent fekete takaró alá temetve.

Amikor az eső keresztülhalad a felszálló gázfelhőkön, savas esővé válik, amely tönkreteszi a termést, a növényzetet és az ivóvizet. A hamu mindenre rátapad: hajra, ruhára, szájra és a tüdőre. Gyakoriak az egészségügyi problémák, különösen a gyermekeknél.

De a Tavurvur által rájuk rótt nehézségek ellenére a falusiak megmaradtak a megszokott földjükön, a tenger ölelésében.

A gyermekek minden este összegyűlnek a parton, hogy lemossák a hamut és játszanak.

A kitörés ezen az estén sem volt újdonság számukra, még akkor sem, ha a vulkán mennydörgött, és hevesen szórta a hamut az égbe.

Számomra egy csodálatos kép bontakozott ki, különösen Munganau közömbösségével a mögötte zajló természeti jelenség iránt. Nem nézett fel. Számára ez normális volt, így folytatta játékot és boldog volt a saját kis világában.

És bár talán mi ezt nem értjük, de Munganau és a többi gyermek boldog itt.

Mégis fájdalmas látni ezeket a gyermekeket, akik egykori paradicsomi környezetük romjain élnek. Én Németországban születtem, ahol kétségtelenül kényelmesebb életünk van. Tiszta a levegőnk, tiszta a folyóvizünk, termékeny a talajunk, van áram, autók és nagy bevásárlóközpontok.

Nekik mindez nem adatik meg, de akik Tavurvur közelében élnek, úgy tűnik, soha nem arra koncentrálnak, ami nincs, hanem arra, ami van. Optimizmusuk megdöbbenő. Minden nap panaszkodhatnak arról, hogy a házukat hamu temeti be, hogy nincs élelem a kertjükben, nincs friss ivó-, sem mosáshoz való víz, hogy a kimosott tiszta ruhák még koszosabbak lesznek, amikor felakasztják őket a szárítókötélre. De nem teszik.

A Munganau-t ábrázoló, Canon 5D-vel készített fotó megmutatja, hogy az emberek mennyire alkalmazkodóképesek, rugalmasak és találékonyak tudnak lenni. És hogy még a legzordabb környezetben is képesek boldogulni.

Az idők során a falusiak sokféleképpen alkalmazkodtak. Az egyik ilyen a kapcsolatuk egy ásótyúk nevű kis, csirkeszerű madárral. Az ásótyúk a forró vulkanikus talajba rakja tojásait - néha akár két méter mélyre is -, így tulajdonképpen a Tavurvur kelti ki őket. A falubeliek nem csak azért szedik a tojásokat, hogy élelemhez jussanak, hanem arra is használják őket, hogy megjósolják, a vulkán újra ki fog-e törni.

Mielőtt a vulkán kitörne, a felszálló gázok felmelegítik a talajt, ezért az ásótyúk a tojásokat a felszínhez közelebb rakja le.

És miközben ez a kép az emberi szellem optimizmusának ragyogó példája, a természet fenségességét és vadságát is megmutatja, és azt, hogyan kommunikál velünk. Néha hangosan és hevesen kiált, kitörés formájában.

Máskor ez sokkal finomabb. A fényképen Munganau lába alatt látható forró, fekete homokban kis fehér foltokat vehetünk észre. Összetéveszthetnénk a zúzmarával. De nem az. Ez egy apró, de jelentős jelzése annak, hogyan változik meg a táj egy-egy kitörés előtt.

A természet csodái közül a vulkánok a legmeggyőzőbbek közé tartoznak. Arról szólnak, hogy élünk. Teljes életet élünk. Álltam már ezen vulkán kráterének a tetején, amikor kitört.

Lenéztem a föld bugyborékoló, forrongó szívére, és bár összezúzhatott volna, mégsem tette. Hálát éreztem érte. Mert élet és halál határán álltam, mégsem történt velem semmi.

Úgy vélem, ha több ember láthatna kitörő vulkánt, a világ jobb hely lenne. Mert egy vulkán mellett úgy érezzük, hogy a természet felettünk áll. A vulkánok, amelyek már jóval előttünk is itt voltak, és még jóval utánunk is itt lesznek, természetes erejükkel fogva megdöbbennek bennünket.

És bár a vulkánok mindent elpusztíthatnak maguk körül, egyúttal életet is hoznak, gazdagítják a talajt, és megteremtik a buja ökoszisztémák alapját, amelyekből élünk.

Ami Tavurvurt illeti, mostanában csend van. Évtizedek óta látogatom ezt a helyet, és nemrégiben tanúja voltam annak, amit Munganau és a többi falubeli lát: hogy amikor a vulkán alszik, a növényzet és az élet lassan, de biztosan virágzásnak indul és visszatér a paradicsomi állapot.